

Maade kunne være fortrolige med. Jeg skal imidlertid erkende, at det vistnok er vanskeligt at finde et passende Udtryk, og at den norske Lov ikke ligefrem her har kunnet benyttes. Det er iøvrigt aldeles siensynligt, at det, som det efter den norske Lov gjælder om, ogsaa er — som den ærede Minister betegnede det — det faste, stadige Ophold, ikke det blot midlertidige. Men Vanskeligheden ligger deri, at man ønsker at faae dette udtrykt eengang for alle i en kort Sæmning, saa at de Autoriteter, der have med Lovens Anvendelse at gjøre, uden nogen videre Undersøgelse kunne være paa det Rene med, hvad der er Meningen. Om det nu er muligt at finde et mere tilvant Udtryk end det i Lovudkastet benyttede, vil navnlig et eventuelt Udvalg have Leilighed til at undersøge.

Marineministeren: Det er ikke det nu sidst omhandlede Spørgsmaal, som nærmest bringer mig til at anmode om Ordet. Jeg troer egentlig heller ikke, at det er nødvendigt at anbefale dette Lovudkast videre, da jeg antager, at man er saa vel stemt for det her i Thinget, at dets Vedtagelse i sin Tid kan betragtes som sikker. Det er derfor kun de Udtalelser, der fremkom fra det ærede 5te Medlem for 1ste Kredts (Melchior), der give mig Anledning til at udtale mig lidt nærmere. Det kan nemlig maaskee være af nogen Interesse for de ærede Medlemmer at see dette Lovudkast, og hvad deri omhandles, belyst fra forskjellige Standpunkter. Den nævnte ærede Landstingsmand har behandlet Sagen fra Skibsfartens Side, og dette er naturligviis ogsaa dens vigtigste Side. Jeg skal tillade mig at omtale en anden Side af den, som dog staaer i Forbindelse dermed, idet jeg betragter Sagen fra Orlogsmændens, fra den Commanderendens Side. Det ærede Medlem udtalte ganske rigtigt, at det er den Commanderende, der er nødsaget til at anvende en saadan Lov; det vil saaledes maaskee kunne interessere at høre et enkelt Punkt af dette Forhold omtalt fra hans Standpunkt. Det blev sagt, at et

Skib kunde blive opholdt, ja endogsaa con- demneret som en Følge af Uklarhed i Skibspapirerne. Jeg vil sige — og jeg gaaer altsaa videre end det ærede Medlem —, at i Krigstid vil næsten ethvert Koffardiskib blive opholdt ved Møde med en Orlogsmænd, vel ikke under alle, men dog under mangehaande Forhold og altid i Tilfælde af Blokader; thi, saalænge et Krigsskib blokerer en Havn, er det dets Pligt at standse ethvert Skib, der nærmer sig vedkommende Havn. Der vil derved bevirkes et Ophold, men det er jo nu i høi Grad ønskeligt, at dette Ophold kan blive saa kort som muligt. Vi tænke os altsaa, at et Skib er blevet opjaget. En Officere bliver sendt ombord for at forstikke sig om Skibets Nationalitet, hvad der jo netop er Hovedsagen at forstikke sig om. Denne Officere faaer sig nu de forskjellige Skibspapirer forelagte; disse Skibspapirer ere, som det ærede Medlem rigtigt sagde, efter danske Negler Viltbrevet, Skjødets, Maalebrevet, Skibsførers Borgebrev, o. s. v. Officieren, der er kommen ombord, har Vanskelighed ved at finde sig tilrette i disse Papirer, og jo mindre klare de ere, desto større er Vanskeligheden for ham. I de fleste Tilfælde vil han blive nødt til at recurrere til sin Skibschef. Som en Følge altsaa af, at Papirerne ikke ere fuldkomment klare, tydelige og bestemte, seer han sig i den Nødvendighed at bringe Skibsføreren ombord i Orlogsmænden, der har anholdt Koffardiskibet. Her begynder nu den samme Proces, den samme Undersøgelse af Papirerne igjen. Officieren, der var sendt ombord i Koffardiskibet, var i Forlegenhed, Skibschefen kommer ligeledes i Forlegenhed, der reiser sig Tvivlsspørgsmaal, og Resultatet bliver da i mange Tilfælde, saaledes som det ærede Medlem omtalte, at Skibet bliver opbragt, og at der bliver anlagt Sag imod det. Selv om det nu endog senere bliver frigivet, vil dog et større eller mindre Tab herved have fundet Sted, som det er af største Vigtighed at sege at undgaae. Hvad jeg altsaa nærmest vil fremhæve, er, at der ialtfald ved Uklarhed i Skibs-